

ตอนที่ ๖ ผลที่ได้จากมโนมยิทธิ (ต่อ)

ท่านสาธุชนพุทธบริษัททั้งหลาย สำหรับวันที่บันทึกนี้ก็ยังเป็นวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๒๗ ตามเดิม คราวที่แล้วได้พูดถึง **ปุพเพนิวาसानุสสติญาณ** ซึ่งความจริงต้องทำให้คล่อง ทำให้ชิน หากว่าท่านผู้ฟังหรือท่านผู้อ่านอยากทราบว่าจะทำอย่างไร โปรดทราบที่พูดนี้พูดกับคนที่เขาฝึกได้มาแล้ว และวิธีการต่าง ๆ ครูบาอาจารย์เขาก็สอนมาแล้ว

ก่อนที่จะพูดอะไรทั้งหมด ก็ขอเตือนเรื่อง **กำลังของสมาธิ** เวลาของสมาธิทรงให้ดีและมีสภาพแจ่มใส อย่าลืมว่า **"จงอย่ามีความห่วงใยอะไรทั้งหมด ขณะที่ทำสมาธิกำลังใจของเราต้องติดตลอดวัน"** นั่นคือไม่ยกตนข่มท่าน ไม่สนใจ ไม่แส้ไปหาเรื่องในจริยาของบุคคลอื่น ใครเขาดีเขาจะเลวช่างเขา เราเห็นเขาเลวมากก็คือเราเลวมากเอง ถ้าเราเป็นคนดี ในโลกนี้ไม่มีใครเลว ทุกคนอยู่ใต้อำนาจกฎของกรรม และก็ไม่ถือตัวเกินไป อารมณ์อย่างนี้เป็น **สะกิดความดีในพระพุทธศาสนา** ที่พระพุทธเจ้าทรงตรัสไว้ใน **อุทุมพริกสูตร** และก็การเข้าถึงเปลือกความดีคือ

๑. **ไม่ทำลายศีลด้วยตนเอง ไม่ยุยงส่งเสริมให้บุคคลอื่นทำลายศีล ไม่ยินดีเมื่อบุคคลอื่นทำลายศีลแล้ว**

๒. **สามารถระงับนิวรณ์ได้ทันทีทันใดที่ต้องการ**

๓. **จิตทรงพรหมวิหาร ๔**

๔. **และขอแถมอีกชนิดหนึ่งคือ ใจยอมรับนับถือความดีของพระพุทธเจ้า ความดีของพระธรรม ความดีของพระอริยสงฆ์ มีความรู้สึกกว่าชีวิตนี้มันต้องตาย ถ้าตายเมื่อไรขอไปนิพพานเมื่อนั้น**

เมื่อบรรดาท่านพุทธบริษัทและบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณรทุกท่านทรงอารมณ์ได้แบบนี้ ขึ้นชื่อว่าการเกิดในอบายภูมิต่อไปไม่มีแน่ จะเป็นการเกิดเป็นสัตว์นรก เป็นเปรต เป็นอสุรกาย เป็นสัตว์เดียรัจฉานเหล่านี้ ไม่มีต่อไปอีก มีอย่างเดียวคือมุ่งหน้าไปนิพพาน และถ้าหากว่าจะต้องเกิดใหม่ ก็มีการจำกัดเวลา ถ้าความเข้มข้นของจิตมีอยู่ เกิดเป็นมนุษย์อีกชาติเดียว เป็นพระอรหันต์ไปนิพพาน ถ้ามีกำลังจิตอ่อนลงมา เป็นอย่างกลางก็เกิดอีก ๓ ชาติจากคนแล้วก็ไปนิพพาน กำลังจิตอ่อนหย่อนไปมากหน่อยก็เกิดอีก ๗ ชาติไปนิพพาน

แต่ถ้าทรงกำลังใจอย่างที่ว่ามาแล้วทุกคน สาวกขององค์สมเด็จพระประทีปแก้วพึงทราบไว้ ถ้าตายจากคนไปเกิดเป็นเทวดาหรือพรหม เมื่อพระศรีอาริย์มาตรัส พังเทศน์จบเพียงน้อยเป็นพระโสดาบันหรือพระสกิทาคามี พังเทศน์อีกครั้งสองครั้ง อย่างน้อยก็ไม่ซำนักได้เป็นพระอรหันต์

รวมความว่าถ้าพบพระพุทธเจ้าคือพระศรีอาริย์ไปนิพพานแน่ แต่ว่าทางที่ดีขอทุกคนตัดสินใจไปนิพพานชาตินี้ดีกว่า จะได้มีการรวบรวมรัตนพันธ์เพียรปฏิบัติด้านความดี และก็ในที่สุดเราจะได้หรือไม่ได้ไม่สำคัญ ตั้งใจจะไปนี่ให้ตั้งใจจริง ๆ มันก็ต้องไปกันแน่ ไปชาตินี้ไม่ได้ ชาติหน้าก็ไปได้แน่

เหมือนกับคนอยากรวย มีความขยันหมั่นเพียร ประกอบไปด้วยสติปัญญาพอควร ถ้ามีอารมณ์ ๔ อย่างทรงตัวคือ

๑. **ฉันทะ** ความพอใจในผลของการปฏิบัติ

๒. **วิริยะ** มีความเพียรต่อสู้อุปสรรคที่เข้ามาขัดขวาง เราก็ถืออุปสรรคเป็นของธรรมดา ในการปฏิบัติงานทั้งหมด

๓. **จิตตะ** เอาใจจดจ่อสอดใส่ คือไม่ทิ้งอารมณ์ในด้านของความดีในข้อวัตรปฏิบัติ

๔. **วิมังสา** ใช้ปัญญาใคร่ครวญ

อารมณ์ ๔ อย่างนี้ทรงตัว ทำทุกสิ่งทุกอย่างสำเร็จหมด ทุกอย่างไม่เหลือจะเป็นฉนวนหรือญาณต่าง ๆ ทั้งหมดก็ดีไปหมด (นี่ต้องขอรักษนะ อยู่ ๆ มันก็จะไฉนขึ้นมาเฉย ๆ นี่ความไม่แน่นอนของร่างกายเป็นอย่างนี้ **จงอย่าคิดว่าร่างกายของเรา มันดี** เห็นความเลวของร่างกายผมใหม่ และเสียงสอนมันก็จะใช้ไม่ได้ ความแก่เฒ่าเข้ามาครอบงำ)

ต่อไปนี่ก็มาพูดกันถึงเรื่อง **อดีตังสญาณ คือญาณในอดีต**

ญาณในอดีตนี้ก็เหมือนกัน ทำอย่างไรมันก็ไม่ยาก รู้แล้ว ทางที่ดีนะครับ ให้ถามตรงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า หรือว่าท่านผู้ใดมีเทวดาองค์ใดมีพระอริยเจ้าองค์ใดที่ท่านจะสงเคราะห์บอกให้ ให้ถามเฉพาะองค์นั้น อย่างเปะปะอะอะโวยวายถามใครก็ได้ อันนี้ไม่ได้แน่นอน ต้องถามเฉพาะบุคคล

และเวลาจะเข้าถาม ทำจิตสะอาด วางเฉยเป็นกลาง ไม่ข้องแวะอารมณ์ใดทั้งหมด ใครดีใครชั่ววางทิ้งเสียก่อน ทำใจเป็นกลางแล้วก็ถามท่าน

อย่างนี้จะดี สะดวกมาก เพราะว่าท่านที่จะรู้อะไรได้ทั้งหมดคือ องค์สมเด็จพระ
ผู้มีพระภาค พวกเรายังเป็นโรคอุปทานอยู่ ดีไม่ดีความหลงใหลใฝ่ฝันใน
อุปาทานมันจะกินเรา

ก็รวมความที่เราใช้กำลังใจยอมรับนับถือพระพุทธเจ้า พระธรรม พระ
อริยสงฆ์ให้ชื่นใจ และการทรงรูปจับรูปพระพุทธรูปเป็นนิมิตอย่าทิ้ง ทำเป็นประจำทุกวัน
ต่อไปเราไม่มีพระพุทธรูป เดินทางไปไหนจับภาพส่วนใดส่วนหนึ่งแล้วจำภาพนั้นไว้
เท่านี้บรรดาท่านพุทธบริษัท ทุกอย่างจะเพียบพร้อมบริบูรณ์ด้วยประการทั้งปวง นี่เรา
มาพูดกันถึง **อดีตตั้งสัจญาณ** คือญาณในอดีต

สำหรับญาณในอดีตนี้ก็หมายความว่า สิ่งล่วงมาแล้วเราต้องการพบ เรา
ต้องเอาอนาคตตั้งสัจญาณเข้าช่วยด้วย ถ้าเราตั้งใจจะรู้ **"ทำใจสบาย"** คำว่า ใจสบาย
ตามที่พูดมาแล้วคือ **รักษาสะเก็ด รักษากระพี้ รักษาเปลือกของความดีใน
พระพุทธศาสนาไว้ให้ได้ ใจจะเป็นสุข** ใช้อารมณ์ได้ทุกวันตลอดทุกวินาทีที่เรา
ต้องการจะรู้

ตอนนี้เราต้องการจะรู้อดีต สมมุติว่า เราไปเจาะวิหารร้าง เมืองร้าง
สถานที่ว่างเปล่า เราก็อยากจะทราบว่ามีอะไรบ้าง มีใครที่มีความสำคัญเกิด
ในที่นี้บ้าง สมัยนั้นรูปร่างหน้าตาของบ้านเมืองเป็นอย่างไร ความสุข หรือความทุกข์ของ
บ้านเมืองเป็นอย่างไร ถ้ายังไม่คล่อง อันดับแรก ให้นำถึงพระพุทธรูป คือภาพ
พระพุทธรูป หรือภาพพระพุทธเจ้า จะนั่งจะนอนจะยืนจะเดินให้ทำเรื่อย ๆ ไป ขอ
ประทานอภัยครับ ผมจะเล่าถึงวิธีการที่ผมทำมาในกาลก่อน

ในกาลก่อนผมใช้วิธีการอย่างนี้ ผมจะเดินไปไหน ผมจะนอนที่
ไหนก็ตาม ถ้าว่างจากอารมณ์อื่นนิด ผมจะจับภาพพระพุทธเจ้า พระพุทธรูป
อย่างใดอย่างหนึ่งให้เห็นอยู่ในอกตลอดเวลา ผมเดินไปบิณฑบาต เดินไปธุระ
ไม่รู้ละ ผมใช้ของผมตลอดวัน และก็เป็นที่ตลอดวันจริง ๆ ก่อนจะดูหนังสือผม
ต้องเห็นพระพุทธเจ้าก่อน ทำให้จิตสบาย จะเดินไปไหน จะพูดกับใคร จะเข้า
โรงเรียน จะสอนนักเรียน ผมเห็นภาพพระพุทธเจ้าตลอด บางครั้งเห็นทั้งในอก
และเห็นทั้งองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าคลุมตัวผมตั้งแต่ศีรษะลงมาคือ
ท่านนั่งครอบผมเลย และภาพอย่างนี้ถ้าคนอันธพาลเขาจะบอกว่า เามาจาก
ไหน เป็นภาพอุปาทานก็ช่างเถอะ เราทำจิตสะอาด นี่ก็เป็นอย่างนั้น เห็น

**ภาพอย่างนั้นจริงก็แล้วกัน และผลใหญ่จะเกิดแก่บรรดาท่านพุทธบริษัท นั่นคือ
ต้องการรู้อะไรรู้ได้ทันที**

สมมุติว่าถ้าเราอยากจะรู้จักสถานที่นี้ว่ารูปร่างหน้าตาเป็นอย่างไร
บ้านเมืองสวยงามงดงามขนาดไหน มีใครเป็นคนสำคัญ สมัยนั้นมีความสุขความทุกข์
เป็นประการใด เราต้องการทราบ ภาพนั้นก็ปรากฏกับเรา เมื่อภาพปรากฏกับเราเราก็
เชื่อมั่นทันทีว่าภาพที่ปรากฏครั้งแรก นั้นของจริง

แต่ทีนี้เมื่อภาพปรากฏอย่างนั้นแล้ว อย่าเพิ่งไว้ใจตัวเองว่าภาพที่เห็นนั้น
จะจริงหรือไม่จริง จะเป็นภาพลวงตาหรือเปล่า ในเวลาเดียวกันเราก็ใช้อารมณ์แบบนี้
ของอะไรบางอย่างที่มีความสำคัญอย่างหนึ่ง แม้จะเป็นโถแตก ๆ ชามแตก ๆ จะชุกอยู่ที่ไหน
ฝังอยู่ที่ไหนซึ่งไม่ลึกนัก พอจะคุ้ยเขี่ยได้ในสถานที่นี้มีไหม ถ้าภาพนั้นปรากฏขึ้นกับใจ
ของเรา และก็บอกสถานที่ว่าที่ตรงนั้นมีอย่างนั้น เดินไปจุดนั้นทันที ชุดคุ้ยดูของที่เรา
เห็นภาพ มันมีจริงไหม ถ้ามีจริงนั้นแสดงว่า ภาพอดีตตั้งสัญญาของเราถูกต้องหมด เวลา
นี้เราใช้**ปัจจุบันนังสัญญา**ดูว่าในปัจจุบันนี้มีอะไรบ้าง มีความสำคัญที่ไหน อันนี้ต้อง
ทำให้คล่อง ต้องทำเรื่อย ๆ และอย่าลืมว่า**เรายังไม่ใช่พระอรหันต์ อาจจะมีติดบ้าง
อาจจะถูกบ้าง ไม่ต้องกลัว**

แบบเราเขียนหนังสือ กว่าที่จะเขียนหนังสือเป็นตัวขึ้นมาได้ เราก็เขียนผิด
ๆ ถูก ๆ เขียนเป็นตัวบ้างไม่เป็นตัวบ้าง เขียนถูกบ้างผิดบ้าง เมื่อทำบ่อย ๆ จนคล่องเรา
นึกจะเขียนอะไรก็เป็นไปไปตามใจเรานึก

อย่างคนที่เขายิงปืนแม่นก็เหมือนกัน ความจริงเขาไม่ได้แม่นมาจากท่อง
มารดาออกมาก็ยิงปืนแม่นได้ทันที ไม่ใช่อย่างนั้น เขาต้องซักซ้อม ต้องใช้กระสุนมาก ๆ
เป็นร้อยเป็นพันนัด พอคล่องตัวยิงแม่นเหมือนจับวาง จึงปรากฏขึ้น

ฉันใดการฝึกฝนสมาบัติก็เหมือนกันกับที่พูดมาแล้วนี้ และผลที่สุดก็
ต้องทำอย่างนี้แหละครับ คือทำเหมือนคนบ้า ทำมันเรื่อย ๆ ไป **เราบ้าเข้าไปหาความ
ดี เราบ้าความดี ทำลายบ้าชั่ว คือกิเลส ทำเรื่อยไป อย่างนี้จิตจะผลิตเพลิน**

อย่างประวัติศาสตร์ต่าง ๆ ที่เขาเขียนไว้ ถ้าเราหยิบประวัติศาสตร์ขึ้นมา
อ่าน อ่านไปตามเขาเขียนก่อน หลังจากนั้นก็วางหนังสือ จิตย่อนเข้ามาทบทวนสภาพ
เดิมว่า ตามประวัติศาสตร์ที่เขียนไว้นะ ความจริงภาพจริงเป็นอย่างไร ดูความสุขความ

ทุกข์ของคนเหมือนกับดูหนัง ถ้าถอยหลังเข้าไป เขาจะมีความสุขแค่ไหน เขาจะมีความสุข ทุกข์แต่ไหน ทำให้ชิน ทำให้คล่อง

สำหรับความเป็นทิพย์ของจิตนี้บรรดาท่านพุทธบริษัท องค์ สมเด็จพระทรงสวัสดิโสภาคย์ทรงตรัสว่า ต้องทำบ่อย ๆ ความจริงทำให้คล่อง ทุก ๆ วันนะดี มันจะมีการคล่องตัวหนัก ๆ เข้าความเป็นทิพย์ปรากฏกับจิตเป็นประจำ

ถ้าความเป็นทิพย์ปรากฏกับจิตเป็นประจำและแม่นยำได้ นั่นก็คือ ต้องทรงกำลังความดีของจิตตามที่กล่าวมาแล้วว่า รักษาสะเก็ด รักษาเปลือก รักษากระพี้ รักษาแก่นความดีในพระพุทธศาสนาไว้

อาการต่าง ๆ ที่ต้องสัมผัสกับเรา บางที่ไม่ต้องใช้กำลังสมาธิใด ๆ พอมิ อารมณ์สบายปุ๊บ สิ่งนั้นจะปรากฏทันที ถ้าภาพนั้นปรากฏให้เชื่อทันที โดยที่เราไม่ได้นึก ไว้ก่อนว่าเป็นของจริง แล้วสังเกตไว้จะเป็นความจริงหรือไม่จริง บางครั้งถ้ากำลังใจยัง ต่ำ ยังเป็นทาสของนิวรณ์อยู่บ้าง บางครั้งก็ถูกอารมณ์หลอนเหมือนกัน ฉะนั้นต้อง พยายามระงับนิวรณ์ไว้ทุกขณะจิตที่เราต้องการ **ถ้าเป็นพระนี่มีความจำเป็น อย่าให้ นิวรณ์รบกวนเกินไป**

เมื่อทำได้อย่างนี้ ญาณคือรู้ในอดีตหรือสิ่งที่ล่วงลับมาแล้ว มันจะไม่ พลาด มีความสนุกสนานมาก ใครเขาพูดอะไรก็ช่างเขาเถอะเราก็รับฟัง พร้อมกันกับที่ เรากำลังนั่งฟังเขาพูดนั่นแหละก็ใช้จิตทบทวนไปทันทีอย่างอดีตใกล้ปัจจุบันเขาบอกว่า เมื่อวานนี้ เมื่อกี้คนนั้นว่าอย่างนั้น คนนั้นทำไฉนนี้ เราก็อย่าไปคัดค้านเขา ตั้งใจอย่าง เดียวว่า ถ้าสิ่งที่เขาพูดมันจริงหรือไม่จริง เราต้องการทราบ พอต้องการทราบเท่านั้นทั้ง ๆ ที่ปากเราคุยจิตมันก็รู้ ภาพเหล่านั้นมันจะเกิดกับจิตทันที และจะพบว่าวาจาที่เขาพูด เรื่องที่เขาเล่าให้ฟังมันมีความจริงหรือไม่จริงเพียงใด นี่เป็นประโยชน์ใหญ่มาก

บรรดาท่านพุทธศาสนิกชนและบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณร เหตุการณ์ในอดีตรู้ได้ทั้งของคนของสัตว์ หรือของวัตถุ ก็เป็นปัจจัยส่วนหนึ่งที่ทำให้เราไม่ติดในโลก ทั้ทั้งนี้เพราะอะไร ใครที่ไหนที่มีความสุข ความทุกข์ มีอำนาจวาสนาบารมี ต่างคนต่างก็ ตายคนทั้งหลาย เหล่านั้นจำนวนก็ไม่่น้อย สมัยนั้นเขาก็ตายกันหมด ทรัพย์สินต่าง ๆ ที่ หามาด้วยความเหน้อยยาก แต่รบราฆ่าฟันกัน แย่งทรัพย์สินกัน แย่งสถานที่กันแย่ง ความเป็นใหญ่กัน ในที่สุดต่างคนต่างตายกันหมด แล้วเราละ จะมานั่งเมาสถานที่

นั่งเมทรีพีลีน นั่งเมออำนาจวาสนา แล้วมันจะดีตรงไหน ในที่สุดเราก็ตาย นี่ เป็นปัจจัยให้เกิดความเบื่อหน่ายในการเกิดเป็นมนุษย์ เป็นเทวดา หรือพรหม

ถ้าอยากจะทราบประวัติความเป็นมาของคน เห็นหน้าปั๊บ ได้ยินชื่อปั๊บ ต้องการรู้อดีตจะรู้ได้ทันทีว่าอดีตของบุคคลผู้นี้ (คำว่าอดีตคือเวลาที่ผ่านมาแล้ว แม้แต่ ๑ วินาทีก็ถือว่าเป็นอดีต ถอยหลังออกไปจะยาวจะสั้นไม่สำคัญ) อยากรู้ว่าคนนี้มี จริยาเป็นอย่างไร มีนิสัยเป็นอย่างไร มีอารมณ์ใจเป็นอย่างไร ถ้าต้องการรู้อารมณ์ใจก็รู้ ได้ เพราะความเป็นทิพย์ของจิตที่เรียกว่า "เจโตปริยญาณ" ความจริงไม่มีอะไรหอก ครอบ "ความเป็นทิพย์ของจิตอย่างเดียวเรารู้หมด" ใช้อย่างไรเรียกอย่างนั้น รู้จิต คนอื่นเรียก "เจโตปริยญาณ" ต้องการถอยหลังชาติของเราเองเรียกปุพเพนิวาสานุสสติ ญาณ รู้เรื่องในอดีตของคนอื่น ของสัตว์อื่นและของสถานที่เรียก อดีตังสญาณ ความ จริงก็ทิพจักขุญาณตัวเอง ส่วนที่มีความสำคัญจริง ๆ ต้องฝึกฝนในทิพจักขุญาณให้ มาก

นี่ผมก็เล่าประวัติของผม ไล่ผมนะไม่ดีไม่เด่นละครับ ก็มีความรู้เปิด ๆ นี่ แหละ เอามาคุยกับพวกท่าน แต่ความจริงเปิดนี้ก็ดีเหมือนกันนะ มันวุ่นน้ำก็เป็น มันวิ่ง ก็ได้ มันบินได้ มันร้องได้ ถึงแม้ว่าจะทำไม่ดีเท่าไก่ ทำไม่ดีเท่าปลา แต่มันก็ยังทำได้บ้าง อย่างพวกเราเนี่ย ที่เราฝึกมโนมยิทธิกัน ก็เป็นความรู้เปิด ๆ ในพระพุทธศาสนาที่เขาคิดว่า วิเศษวิโสณะความจริงมันไม่ใช่ อันนี้เป็นความรู้เบื้องต้นในพระพุทธศาสนาจริง ๆ ผมเอง ก็รู้สึกขอบคุณบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทที่ท่านสงเคราะห์ผม สมัยสนุนทุกอย่าง จนกระทั่งมีความเข้าใจในพุทธศาสนาตามสมควร

อย่าลืมนะว่าอดีตังสญาณก็ดี ปุพเพนิวาสานุสสติญาณก็ดี ทิพจักขุญาณก็ดี ญาณใด ๆ ก็ตาม คนต่างชาติเขาเก่ง อย่างเลขานุการเอกของสถานทูตสิงคโปร์ ท่าน พลเอกทวนทอง สุวรรณทัต เป็นคนฝึกให้ คนนี้เก่งมาก ใครเดินผ่านหน้าแกไม่ได้ แก ดูหมดว่าคนนี้มีสภาวะความจริงของจิตใจเป็นอย่างไร และการมาที่นี่มีอะไรบ้าง เบื้องหลังที่ตาไม่เห็นแกเข้คหมด และแกก็ฝึกภรรยา ฝึกลูกของแกให้ทำได้ ทั้งบิดา มารดาของแกที่สิงคโปร์แกก็ทำได้

มีคนเคยถามว่า "ก่อนจะเกิดเป็นชาวสิงคโปร์เขาเกิดที่ไหน?"

แกกัมน้ำนิตตอลบได้ทันทีเมื่อเงยหน้าขึ้นมา แกบอกว่ "ก่อนที่จะไปเกิดที่นั่น เดิมทีแกเป็นลูกชาวนาของเมืองไทย เป็นคนไทย"

อย่างกับฝรั่งที่เดนเวอร์ ประเทศสหรัฐอเมริกา ความจริงก็มีฝรั่งไปฝึกที่ชิคาโก เดนเวอร์ แคลิฟอร์เนีย เขาเก่งทั้งหมด แต่มีคนหนึ่งที่ผมชอบล้อแกเป็นผู้หญิงตัวใหญ่ คนนี้ถามอะไรบ้าง กัมน้ำปุบ เงยหน้าปุบ ตอบทันที เป็นการระลึกราติถอยหลัง แกรู้แม้กระทั่งชื่อของตัวเอง ถ้าจะถามว่า แกไม้เระะ ไม้ไซ ผมถามสิ่งที่ผมรู้ และแกก็ตอบตรงกับที่ผมรู้ อันนี้มันเป็นเครื่องพิสูจน์เราควรจะมีใจ

ขอบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณรและญาติโยมทั้งหลาย เราเป็นพระไทยที่ประกาศตนเป็นสาวกขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วพวกเราก็พากันเยอหยิ่งในใจว่า ประเทศไทยรักษาพระพุทธศาสนาได้ดีกว่าทุกประเทศ ความจริงพระพุทธศาสนาต่างประเทศเขาอาจจะมีเหมือนเรา หรืออาจจะมีดีกว่าเราก็ได้ เราไม่รู้ที่เรารู้ว่าเรารักษาไว้ได้ดีกว่าทุกประเทศ อาจจะมีสภาพเป็นคางคกในกะลาครอบก็ได้ ที่เราไม่มองหน้าคนอื่นเขา ไม่ดูหน้าเขากับหน้าเราว่าใครมันแจ่มใสกว่าเราเวลานี้ชาวอเมริกันขาวชาวอเมริกันดำ และก็ชาวเยอรมัน แจ็กที่สิงคโปร์เขากันได้ และก็คล่องตัว แต่พวกเราที่เป็นภิกษุสามเณร หรือพระเณรนี้มีความสำคัญมาก

จงอย่าคิดว่าของเหล่านี้ยาก ถ้าคิดว่ายากก็แย่ ทั้งนี้เพราะอะไร เพราะว่าญาติโยมพุทธบริษัททั้งผู้หญิง ผู้ชาย ทั้งเด็กผู้ใหญ่ มีความคล่องตัวมาก นักเรียนนักศึกษาเขาได้กันมากและคล่องตัวดีด้วย สภาพความเป็นทิพย์ของจิตเขามีสภาพแจ่มใส

เพราะอะไร เพราะว่าญาติโยมพุทธบริษัทมากท่านที่ทำได้ ท่านชอบเช็ดพระตั้งแต่โลกันตนรกถึงนิพพาน แต่ปรากฏว่าไปพบข้างสี่ดอของเมืองไทยในโลกันตนรกบ้าง ในอเวจีมหานรกบ้าง ชุมอื่นมีน้อย และมีพระข้างเผือกที่อยู่สวรรค์บ้าง พรหมโลกบ้าง เลยพรหมบ้าง ถ้าถามว่าเป็นพระสมัยไหน เขาไม่ดูสมัยไกลนะซี เขาเล่นในสมัยไกล ๆ สมัยรัตนโกสินทร์นี้ก็ชอบชมกัน

โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสมัยปัจจุบันนี้เขาพบกันมากมาย บางท่านก็เกิดความสลัดใจบอกว่า ความจริงท่านมีจริตดีมาก เรียบร้อยดีทุกอย่าง สงบเสงี่ยม เรียบร้อย เรียกว่าน่าเลื่อมใสน่าไหว้บูชา แต่ว่าพอตายไปแล้วลงอเวจีบ้าง ลงโลกันต์บ้าง เขาก็ใช้การทบทวนถาม เรียกขึ้นมาถามได้จากขุมนรก ท่านผู้นั้นก็เล่าตามความ

เป็นจริงทุกอย่าง เอาเงินเข้าบ้านบ้าง เอาของเข้าบ้านบ้าง ของที่ชาวบ้านเขาถวายเป็น
บางท่านก็ทำตัวหมดสภาพความเป็นพระเลย เป็นฆราวาสหม่มผ้าเหลือง มีลูกมีเมียได้ ก็
รวมความว่าท่านไม่ไหว เรื่องนี้บรรดาเพื่อนภิกษุสามเณรทั้งหลายต้องระมัดระวัง

มีญาติโยมมาจากจังหวัดสุพรรณบุรี อยู่แถว**ระยองโสม** ครุฑถามถึง
ความต้องการพระที่ท่านควรจะบูชา อันนี้เขาถอยหลังไปได้ ยังไม่ตาย เขาใช้
ปัจจุบันนั่งสวดมนต์กับอธิษฐานว่า ปัจจุบันนี้ท่านประพฤติดีหรือประพฤติชั่ว ควรจะ
บูชาหรือไม่ควรบูชา อธิษฐานถอยหลังไปอีกนิตหนึ่งท่านทำอะไรไว้ ควรบูชาหรือไม่
ควรบูชา

ควรจริงความรู้นี้ก็ดี เป็นเหตุให้บรรดาญาติโยมทั้งหลายรู้จักพระองค์ไหน
ควรบูชา พระองค์ไหนไม่ควรบูชา จะได้พยายามผ่อนปรน ค่อย ๆ ดันให้พวกทำลาย
พระพุทธศาสนาให้สลายตัวไป ที่ท่านปลอมเข้ามาบวชในพระพุทธศาสนาไม่หวังดีใน
การปฏิบัติ หวังอย่างเดียวคือทรัพย์สินในการเลี้ยงชีพ อันนี้เป็นการทำลายความดีของ
บรรดาท่านพุทธบริษัทและพระพุทธศาสนา

และก็อย่าลืมว่า ชาวต่างชาติเขามีความฉลาดมาก เขามีการคล่องตัว
มาก บรรดาพวกท่านทั้งหลายที่นั่งอยู่ที่นั่นเป็นพระเราไม่ได้แข่งกับเขา แต่ว่าในฐานะเรา
เป็นเจ้าของบ้าน ที่เราคุยกับเขาว่าเรามีพระพุทธศาสนา เราต้องพยายามทำให้มีสภาพ
แจ่มใส

ความจริงเขาจะดีขนาดไหนเป็นเรื่องของเขา เราทำให้ดีที่สุด อารมณ์ติด
ในชีวิตคิดว่า มันไม่ตาย เลิกคิด ยอมรับนับถือสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระอริย
สงฆ์ให้ทรงตัว พยายามทรงศีลให้บริสุทธิ์

จงอย่างคิดว่าอาบัติแสดงได้ ถ้าแสดงที่โรมันตกนรกทุกทีนะ ขึ้นชื่อว่า
ความชั่วมันชั่วแล้วมันดีไม่ได้ ตั้งใจไว้โดยเฉพาะว่า เราบวชเพื่อนิพพาน ตามพระบาลี
ว่า **"นิพพานัสสะ สัจฉิกิริยาเย เอตัง กาสาวัง คะเหตฺวา"** ซึ่งแปลเป็นใจความว่า
"ข้าพเจ้าขอรับผ้ากาสาวัตรมาเพื่อให้แจ้งซึ่งพระนิพพาน" อย่างนี้จิตจะ
สดีไสทุกวัน สมกับเป็นสาวกขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

สำหรับระยะนี้ สัญญาครบหมดเวลาปรากฏแล้ว ขอลาก่อน ขอความ
เป็นสุขสวัสดิ์พัฒนามงคลสมบูรณ์พูนผล จงมีแต่เพื่อนภิกษุสามเณรและบรรดาญาติ
โยมผู้รับฟังทุกท่าน

สวัสดิ์